

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 180/2015
26.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Труљом Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ј., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката Н.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 1512/10 од 27.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1119/14 од 26.11.2014. године, у седници већа одржаној 26.02.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката Н.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 1512/10 од 27.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1119/14 од 26.11.2014. године, у односу на повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу К 1512/10 од 27.05.2014. године Д.Ј. је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. у вези члана 19. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз упозорење да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те је истовремено одређено да уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала суду плати износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова поступка износ од 30.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, те да плати и трошкове који су настали као награда и

нужни издаци пуномоћника оштећеног, а који ће бити одређени посебним решењем, док је оштећени С.Ђ. ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1119/14 од 26.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката Н.В., а пресуда Основног суда у Младеновцу К 1512/10 од 27.05.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.Ј., адвокат Н.В. због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 19. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити кривице или да укине побијане пресуде и предмет врати на поновно поступање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 19. КЗ, јер се у конкретном случају ради о „класичној нужној одбрани по свим законима“, односно ради се о одбијању противправног, нескривљеног и истовременог напада, који се на други начин није могао отклонити уз постојање еквивалента употребљеног средства и истог броја удараца, будући да је неспорна чињеница да је оштећени критичном приликом одгурнуо и ударио три пута окривљеног, а да је окривљени реаговао нагонски и импулсивно, како је то утврдио вештак и ударио три пута оштећеног наневши му притом тешке телесне повреде, због чега се по оцени браниоца у конкретном случају не ради о прекорачењу нужне одбране, а како је за то окривљени побијаним пресудама оглашен кривим.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане правноснажне пресуде Основног суда у Младеновцу произилазе сва битна обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ у прекорачењу нужне одбране у смислу члана 19. КЗ, односно произилази да је окривљени критичном приликом у стању смањене урачунљивости, али не битно, прекорачењем нужне одбране услед јаке раздражености изазване нападом, како би одбио истовремен противправан напад од стране оштећеног тешко телесно повредио оштећеног, а након што је оштећени три пута ударио окривљеног „окривљени поступајући нагонски и инстинктивно у стању смањене урачунљивости са више удараца руком стиснутом у песницу оштећеног ударио у пределу главе, наневши му том приликом вишеструке тешке

телесне повреде у виду прелома костију свода и базе лобање...прелома носних костију са последичном појавом емболије плућа која представља болест опасну по живот“, а из које наведене изреке правноснажне пресуде, по оцени овог суда, јасно произилази, да је окривљени критичном приликом прекорачио нужну одбрану, односно употребио одбрану која је била јача него што је било довољно за одбијање напада.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., истиче да је у побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон у смислу члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер у побијаним пресудама судови за свој став да се у конкретном случају ради о прекорачењу нужне одбране нису дали адекватне разлоге, те да су нејасни разлози како су то судови утврдили да је окривљени боксер, с обзиром на то да се окривљени никада није бавио боксом.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно ограничењу његових права, правима које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Д.Ј. у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**